

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Prázdninové pohádky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6263. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-9284-7 (ePub)
ISBN 978-80-271-9283-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-5828-2 (print)

Obsah

Vodník Řasinka	7
Létající deka	12
Keříčku, otřes se!	18
Zachráněná chobotnička	24
Prázdniny princezny Amálky	29
Pořádná podkova	34
Ptáčátka	39
Malý domeček	44
Barevňásci	48
Záhada modrého toboganu	52
Čekání na dinosaura	58
Jak slunce hledalo svůj stín	63
Zahradní strašidlo	68
Jahodová marmeláda	73
Veverka	78
Norbert, Hubert a Robert	84
Staré auto	90
Hvězda	95
Zmrzlina	100
Zpívající kotlík	106

Vodník Řasinka

Vodník Řasinka bydlel v rybníce už hezkou řádku let. Stejně jako jeho vodnický otec, děda i praděda. Zkrátka a dobře to byl rodinný rybník, ve kterém Řasinka hospodařil s láskou a s úctou k vodnickému řemeslu. Voda v jeho rybníce byla široko daleko nejčistší a všechny ryby byly pěkně vykrmené.

Jednoho dne seděl Řasinka v rákosí a pokuřoval z památeční dýmky. Pozoroval pulce, jak spolu vesele dovádějí, a pochvaloval si hezké počasí. S takovou přijde k rybníku spousta lidí, aby si zaplavali nebo se alespoň osvěžili. Z příjemných myšlenek ho ale vyrušil neznámý hlas. Nedolehl k němu ze břehu, jak by čekal, ale přímo z rybníka. Řasinka zaostřil zrak. Sluneční paprsky se na hladině odrazily, tak mu chvíli trvalo, než si všiml zelené hlavy.

„Vítejte, kolego,“ uvítal neznámého přátelským tónem Řasinka.

Cizí vodník ale nebyl na nějaké kamarádění nastavený. Vynořil se z vody, poklepal si na odznak, který se mu leskl na klopě zeleného kabátku, a přísně prohlásil: „Vrchní vodnický inspektor!“

Řasinka se polekal. Vyskočil z rákosí a postavil se do pozoru jako voják. Ten úřední tón ho úplně vyvedl z míry.

„Podle této smlouvy zůstane rybník v pronájmu, jen pokud bude zdejší vodník topit,“ řekl a zamával Řasinkovi před nosem nějakým lejtrem.

„Topit?“ zeptal se Řasinka a hlas mu přitom přeska-
koval, jak měl najednou sucho v hrdle.

„Topit,“ přikývl inspektor a pocítil obrovské uspokojení, že Řasinku vyvedl z míry. Chvíli se na něj díval s vítězoslavným úsměvem a pak ještě dodal: „Do roka a do dne chci vidět výsledky, jinak budeš muset tenhle rybník nadobro opustit!“

„Opustit?“ vykulil oči Řasinka, a z toho leknutí se mu udělaly mžítka před očima.

„Opustit,“ přisvědčil inspektor a pak zase zmizel v hlubinách rybníka.

Od té doby byl Řasinka jako vyměněný. Jeho dřívější veselost byla ta tam. Nevěděl, co má dělat. Sedával na břehu rybníka a občas mu do vody ukápala i nějaká slzička. Nikdy nikoho neutopil a ani topit nebude. Ale co bude dělat, až ho přijdou z jeho rybníka vystrnadit?

Všiml si ho Jonáš, který se přišel k rybníku vykoupat. „Proč pláčete?“ zeptal se Řasinky. Netušil, že je to vodník, a tak se ho ani trochu nebál. Jen mu bylo divné, že pláče. Svého tatínka totiž nikdy plakat neviděl.

„Chtějí po mně, abych topil,“ přiznal mu se slzami v očích Řasinka.

„Můj děda taky topí. Na tom nic není!“ mávl rukou Jonáš.

Řasinka na něj vyvalil oči.

„Jenom v zimě,“ dodal Jonáš, když viděl, jak nechápavě se na něj ten pán v zeleném kabátku kouká.

„V zimě?“ podivil se Řasinka ještě víc. „V zimě je rybník pod ledem. To se topit nedá!“

„On topí v kotelně. Je totiž topič,“ vysvětlil mu Jonáš.

Řasinka si otřel slzy z očí a pak se nesměle zeptal: „A mohl bych tam topit s ním?“

Jonáš pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím, ale zkusím se ho zeptat.“

Pak se oba rozloučili. Jonáš odešel domů a Řasinka skočil do rybníka. Už nesmutnil. Svitla mu nová naděje.

Jonáš svůj slib dodržel a u dědečka se přimluvil. „Tak prý můžeš nastoupit do práce. Ale až po prázdninách,“ vysvětlil mu Jonáš, když se u rybníka ukázal druhého dne. „V září se budou čistit kotle, štípat dříví a skládat uhlí a na konci října se začíná topit!“

„Jikry, mlíčí!“ zaradoval se Řasinka po vodnicku. „A dostanu potvrzení, že topím?“ zeptal se ještě pro jistotu.

„Na to jsem se nezeptal,“ pokrčil rameny Jonáš.

Po prázdninách začal Řasinkovi nový život. Každé ráno chodil do práce. Stal se z něj topič. Aby mu z toho horka nevyschl šos, bral si s sebou kyblík s vodou a náhradní mokré oblečení. Topení se mu líbilo a s Jonášovým dědečkem se skamarádil. Největší radost měl ale z toho, že dostal potvrzení, že topí. Na bílém papíře s kulatým razítkem.

Celé léto měl Řasinka dovolenou. Když se o dalších prázdninách objevil v rybníce vrchní vodnický inspektor, aby zkontroloval, jestli Řasinka někoho utopil, vodník mu hrdě podal své potvrzení, na kterém stálo, že od září do května poctivě topil.

Kulaté úřednické razítko se inspektorovi zamlouvalo. Vyškrtl si Řasinku ze seznamu vodníků, kteří nikdy nikoho neutopili, popřál mu hodně štěstí a odplul někam jinam.

Od té doby měl vodník Řasinka klid. Dál se pečlivě staral o svůj rybník a o to, aby se v něm nikdo neutopil.

Létající deka

Eleonora seděla před křišťálovou koulí a smutně vzdychala. Koukala se na děti, které dováděly na koupališti. Ležely na dece, mazaly se opalovacím krémem, plavaly ve vodě nebo jezdily na toboganu. Sluníčko hezky hřálo, protože byly letní prázdniny. Všechny děti si je náležitě užívaly.

„Co tam zase děláš?“ zeptala se přísně její máma, čarodějnice Zinajda.

„Ale nic,“ odpověděla Eleonora a schovala křišťálovou kouli pod polštář.

„Měla bys dělat něco pořádného,“ zlobila se její matka, „a ne jen koukat do křišťálu. Běž učesat Mindu a naleštit koště.“

Eleonora sice poslechla, ale nezapomněla se ušklibnout. Minda byla jejich čarodějnická kočka, černěj-

ší než saze z komína. Koště bylo létací a nablýskané bylo ažaž. Zinajda si na něm velmi zakládala. Dělaló jí dobře, když se po jejím naleštěném koštěti na sletu čarodějnic a čarodějů všichni ohlíželi.

Když byla Eleonora s prací hotova, vrátila se ke křišťálové kouli. Pohládila jí a dál se dívala na děti na koupališti.

„Zaletím si pro něco do lesa,“ zavolala na ni Zinajda.

Eleonora se lekla a kouli raději schovala pod polštář. „Jasně!“ odpověděla nahlas.

Když za Zinajdou zaklaply dveře jejich chaloupky, dostala nápad. Taky si udělá výlet. Ne do lesa jako její matka, ale na koupaliště. Létající koště neměla, a tak se rozhodla, že si vymyslí jiný dopravní prostředek. Jako správná čarodějnice už se toho naučila víc než dost. Stačí najít to pravé zaklínadlo a létat může cokoliv. Eleonora přemýšlela, na čem by mohla přiletět, aby vypadala nenápadně. Nechtěla na sebe před ostatními dětmi příliš upozorňovat. Očima přeletěla věci ve svém pokojíku. Židle, stůl, postel, knihovna, křišťálový lustr, plyšový had. To všechno by mohlo klidně létat, ale určitě by to vzbudilo rozruch. Znovu pohládila křišťálovou kouli. Když se podívala, jak to na koupališti vypadá, plácla se do čela. „Deka!“

vykřikla tak nahlas, až Minda polekaně naježila srst a pro jistotu vyskočila na postel.

„Neboj,“ utěšovala ji Eleonora, „jen si uděláme malý výlet.“

Pak sáhla po knize kouzel. I malé čarodějnice a mladí čarodějové mívají prázdniny, a tak není divu, že Eleonora některá kouzla zapoměla. Nalistovala si stránku s létajícími kouzly a začala čarovat: „Éšo ódy!“

Sotva dořekla kouzelnou formulku, deka se z postele nadzvedla a sama od sebe si plula pod stropem. I s Mindou, která nestačila vyskočit.

„To je ono,“ zaradovala se Eleonora.

Aby mohla na deku taky nastoupit, musela ji nejprve nechat slétnout k zemi. K tomu použila další zaklínadlo. Spolu s Mindou se pohodlně usadila na dece. Pěkně uprostřed, aby při letu náhodou nevypadly. Pak stačilo vyslovit létací zaklínadlo a přání, kam chtějí letět.

Brzy se obě ocitly na koupališti. Všichni byli tak zabraní do plavání, cákání a dovádění, že si létající deky nikdo nevšiml.

Eleonora přistála na trávě. Zaparkovala svou deku mezi ostatní deky a s úsměvem se kolem sebe rozhlížela. Měla na sobě šaty, a tak se nejprve svlékla do plavek. Pak se osmělila jít do vody. Plavat uměla báječně a pod vodou vydržela déle než ostatní. Její pradědeček byl totiž vodník.

Dováděla spolu s ostatními dětmi. Ty ale nebyly ve vodě pořád. Maminky je svolávaly, ať jdou na chvíli z vody ven. Eleonora dělala všechno, co viděla u ostatních. Taky si šla na chvíli lehnout na deku, ke své Mindě, která se tam lenivě rozvalovala.

Dlouho ale neležela. Brzy se u její deky zastavila holčička, se kterou dováděla ve vodě.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se holčička.

„Eleonora,“ odpověděla malá čarodějnice.

Holčička se zamyslela a pak dodala: „Budu ti říkat Eli, můžu?“

Eleonora s úsměvem přikývla.

„Jdeš do vody?“ zeptala se holčička. Odpovědi se nedočkala, protože deka, na které její nová kamarádka

ležela, se najednou zvedla do vzduchu. Otázka, kterou holčička položila, zněla podobně jako létající zaklínadlo. Deka se při tom rámusu, který byl na koupališti, nejspíš přeslechla.

„Páni!“ vykřikla udiveně dívka. Eleonora rychle slétla na zem.

„Ty umíš létat?“ zeptala se udiveně holčička. Ani nečekala na odpověď a začala škemrat o svezení.

„Tak si sedni,“ vybídla ji Eleonora a pomaloučku s ní obletěla koupaliště. Teď už si jich všimly některé další děti a chtěly taky povozit.

Od té chvíle se Eleonora nezastavila. U její deky se vytvořila fronta a ona až do večera děti vozila na létající dece.

Domů dorazila jen o chlup dříve než její maminka. Naštěstí. Jinak by musela vysvětlovat, kde byla a co dělala, a Zinajda by jí další podobné výlety nejspíš zatrhla.

Večer usnula Eleonora o dost dříve než obvykle. Po celém dni stráveném na koupališti byla totiž pořádně unavená.

Keříčku, otřes se!

V jedné chaloupce u lesa bydlela matka se dvěma dcerami. Každou ale vychovávala jinak. K Jarunce byla shovívavá, na Barunku byla přísná. Jarunce všechno odpustila, Barunce nic nedarovala. Jarunka dělala jen nepořádek a Barunka ho po ní musela uklízet. Barunka vařila a Jarunka jedla.

Bylo to hodně nespravedlivé, ale nikomu z nich to tak nepřišlo. Jinak to neuměly, jinak to neznaly.

Jednou v létě, bylo to v červenci, kolem jejich chaloupky prošel mládenec s košem plným borůvek. Když to Jarunka uviděla, prohlásila: „Já mám takovou chuť na borůvky!“

Barunka tušila, co bude následovat.

„Tak na co čekáš? Vezmi si koš a utíkej do lesa. Bez plného koše se nevracej!“ nařídila jí matka.

„Ale už je pozdě odpoledne,“ snažila se namítnout Barunka.

„No a co?“ odsekla otráveně starší sestra.

„Borůvky jsou maličké. Plný koš nenasbírám tak rychle. Ten mladík byl v lese jistě už od rána.“

„Nemudruj a běž! Výmluvami se jen okrádáš o čas,“ nařídila jí přísně matka a přidala jí ještě kyblík.

Barunce nezbylo nic jiného než poslechnout. Oblékla si dlouhou sukni a halenku s dlouhým rukávem, aby si chránila ruce a nohy před kopřivami a trny keřů, až se bude prodírat houštím.

S pláčem na krajíčku se s velkým košem v jedné ruce a kyblíkem ve druhé vydala do lesa. Dlouho na žádné borůvčí nenarazila. Nebe se pomalu chystalo ke spánku a Barunce začínalo být úzko. Co bude dělat celou noc v lese? Bez borůvek se vrátit nemůže. Posadila se na pařez a začala plakat.

„Jejda, už prší!“ ozvalo se pod ní.

Barunka vzhlédla k obloze. Co když bude navíc i pršet? To by jí scházelo. Nebe bylo ale bez mráček. Naštěstí.